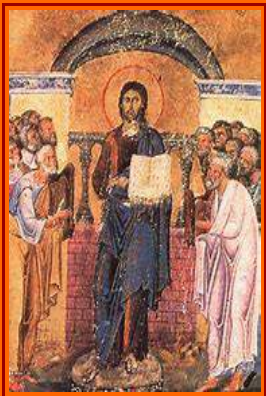

BULETIN PAROHIAL - SEPTEMBRIE 2021

BISERICA SFANTUL NICOLAE - NY

Rugăciune la începutul anului bisericesc

Stăpâne Doamne, Dumnezeu nostru, Izvorul vieții și al nemuririi, Făcătorul a toată făptura văzută și nevăzută, Care ai pus vremile și anii întru a Ta stăpânire și îndreptezi toate cu iconomia Ta cea cerească și întru tot bună, mulțumim Ție pentru îndurările minunate pe care le-ai făcut asupra noastră în toată vremea trecută a vieții noastre și Te rugăm, întru tot Îndurate Doamne: binecuvântează cununa anului ce a sosit cu bunătatea Ta și păzește pe binecredincioșii creștini români de pretutindenii, pe păstorii și învățătorii noștri. Înmulțește zilele vieții noastre întru sănătate deplină sufletească și trupească și ne dăruiește sporire în toate faptele cele bune. Dăruiește de sus bunătățile Tale întregului Tău popor: sănătate și mântuire și întru toate bună sporire. Sfântă Biserica Ta, țara noastră cu toate orașele și satele, izbăvește-le de toată reaua întâmplare, dăruindu-ne tuturor pace fără tulburare. Răzvrătirile eresurilor strică-le cu puterea Ta, iar pe noi întărește-ne, Doamne, întru iubirea Cea către Tine și între noi, ca să ne învrednicim cu inimă curată totdeauna a aduce mulțumire Ție, Părintelui Celui fără de început și Unuia Născut Fiului Tău și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, Dumnezeului Celui slăvit întru o Ființă, și a cânta preasfântului Tău nume: Slavă Ție, Dumnezeului și Binefăcătorului nostru, în vecii vecilor! Amin.

Nasterea Maicii Domnului

Cea dintâi mare sărbătoare din anul bisericesc ortodox, este **Nașterea Maicii Domnului**, prăznuită la 8 septembrie. Se și cuvenea, de altfel, să întâlnim sfințenia Maicii Domnului din cele dintâi zile ale anului nou, Maica Domnului fiind sfințenia omenească cea mai înaltă, cunoscută și preacinstită în Biserică. Sărbătoarea a fost stabilită în a opta zi din anul bisericesc, pentru că cifra opt simbolizează ziua veșniciei, viața fără de sfârșit, iar datorită ei, Fiul Cel veșnic al lui Dumnezeu S-a întrupat, a biruit moartea și a dăruit oamenilor viața veșnică în Împărăția Cerurilor.

Sfânta Scriptură nu ne oferă informații despre Nașterea Maicii Domnului. Acest eveniment este relatat numai de Tradiția Bisericii, consemnată în cărțile de cult și în unele scrieri, precum Protoevanghelia lui Iacov, din secolul al II-lea. Din Sfânta Tradiție știm că părinții Maicii Domnului erau Dreptii Ioachim și Ana. Ei erau sterpi și înaintați în vârstă, dar își doreau un copil.

Ioachim era din seminția lui Iuda, iar Ana din seminția lui Levi, fiind fiica preotului Matan și a soției lui, Mariam. Erau în vârstă și, fiind lipsiți de copii, erau priviți de ceilalți ca blestemați. Odată, din această pricină, dreptului Ioachim i-au fost refuzate darurile aduse la templu. De aceea el a zis către soția sa, Ana: Mă duc la munte și acolo voi posti și mă voi ruga lui Dumnezeu să ne dăruiască un copil.

Apoi a plecat în peștera Prorocului Ilie de la Hozeva. Iar Ana se ruga lui Dumnezeu cu durere și cu multe lacrimi acasă, zicând: Doamne, Atotțiitorule, Cel ce numai cu cuvântul ai făcut cerul și pământul și toate câte se văd; Cel ce ai zis făpturilor Tale să trăiască și să se înmulțească; Cel ce ai binecuvântat pe Sarra, soția lui Avraam și ea a născut pe Isaac la bătrânețe și ai dăruit Anei fiu pe Samuel prorocul, dă-mi și mie roadă pântecelui și nu lăsa să fiu de ocară între oameni, că, de voi

naște fiu sau fiică, îl voi închina Ție cu toată inima și-l voi da să slujească în biserica slavei Tale.

Arhanghelul Gavriil s-a arătat apoi fiecăruia dintre ei, spunându-le că rugăciunea lor nu a fost trecută cu vederea și că Dumnezeu le va trimite binecuvântarea Sa. Tot el le-a vestit că acest prunc se va umple de Duh Sfânt și va fi un vas ales lui Dumnezeu.

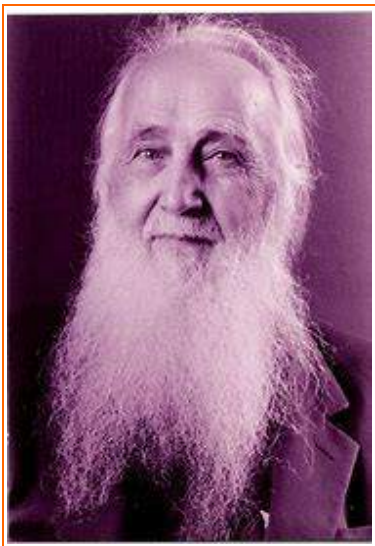
Sfântul Ioan Damaschin spune că firea celor doi s-a biruit prin har și a rămas supusă acestuia. Nu a luat-o înaintea harului. A așteptat neroditoare, până când harul a înflorit rodul. Astfel, deși născută în chip firesc din Dreptii Ioachim și Ana, Maica Domnului a fost și rodul rugăciunilor, făcute cu lacrimi și cu frângerea inimii, de către părinții ei, un rod al îndurării lui Dumnezeu, un copil dorit, cerut și dobândit prin rugăciune.

Un copil cu o chemare dumnezeiască: chemarea de a fi mama care a dat trup de om lui Dumnezeu-Fiul, Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Părinții i-au pus numele Maria, care înseamnă Doamnă sau Stea, arătând mai înainte strălucirea vredniciei ei de Maică a Stăpânului tuturor.

La împlinirea vârstei de trei ani, părinții și-au împlinit făgăduința și au adus-o la templul din Ierusalim, eveniment prăznuit ca Intrarea în biserică a Maicii Domnului, la 21 noiembrie.

Astfel a venit pe lume aceea care a fost, este și va fi, fiica Părintelui Ceresc, Mama Fiului și mireasa Duhului Sfânt, Împărăteasa tuturor Sfinților, sprijinitorul păcătoșilor, atotputernică ajutorătoare și rugătoare pentru toți oamenii, Maica mântuirii noastre a tuturor, mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită, fără de asemănare, decât Serafimii, pe care o lăudăm în vecii vecilor. Amin.

Cuvant la Nasterea Maicii Domnului

Anul bisericesc, din vremi strabune, e oranduit sa inceapa la 1 Septemvrie. In vreme ce anul politic incepe la 1 Ianuarie, iar cel financiar s-a indatinat sa fie la noi romanii la 1 Aprilie. Si precum pentru fiecare inceput de an politic si financiar, se oranduiesc noi programe, ori cele vechi se incep de la capat, tot asa se intampla si in cele bisericesci. Noul an bisericesc deschide sufletului omenesc un nou orizont de viata, o noua cale de strabatut cu un nou program de praznuiri si slujbe. Si ceva mai mult, un nou buget sufletesc, din al carui tezaur se revarsa toate darurile ceresti. Iar ministrii, conducatori ai treburilor bisericesci, incepand un nou an de activitate, se gandesc la cele ce au de infaptuit in noul an, implinind cele cu lipsa din trecut.

Si iata, fratilor, ca cea dintai sarbatoare mai mare, care ne apropie de Domnul nostru Iisus Hristos, la acest inceput de an nou, e aceea a Nasterii Maicii Domnului. Si la ea noi am venit ca la o casa a bunatatilor celor duhovnicesti, luandu-ne drept plata a ostanelilor noastre, mantuirea cea sufleteasca.

Eu socot ca aceasta oranduire duhovniceasca, de a sarbatori Nasterea Fecioarei Maria, la inceput de an bisericesc, s-a facut dintr-o adanca patrundere a intelepciunii celei vesnice. Nasterea Maicii Domnului e inceputul mantuirii. Ea este aceea care a pregatit si prin care, mai apoi, ne-a venit Nasterea Domnului nostru Iisus Hristos ca om. Caci a trebuit, ca mai intai sa avem Nasterea Maicii Domnului, si-apoi sa vina si sarbatoarea sarbatorilor, Nasterea Mantuitorului, si celelalte praznuiri sfinte ca Intampinarea Domnului, Schimbarea la Fata, Floriile, Invierea si Inaltarea, iar in cele din urma Pogorarea Duhului Sfant. Prin urmare, ceea ce praznuim noi astazi, la inceputul anului bisericesc, este inceputul insusi al mantuirii. De aceea putem spune ca sarbatoarea de astazi e ca o poarta imparatesca prin care noi intram in cuprinsul cel vesnic al Imparatiei lui Dumnezeu.

Iar de-mi este ingaduit sa imping si mai la adanc barca gandurilor noastre, ar fi sa arat ca s-a oranduit aceasta praznuire a Nasterii Maicii Domnului, nu la intai sau doua, ori trei sau patru Septemvrie, ci abia la opt ale lunii, aratandu-se si prin aceasta, taina cea dintru inceput a vietii noastre. Caci curand dupa zidirea sa, primii oameni, cazand in pacat, au trait veacuri de mari intunecimi sufletesti. E intreaga acea epoca a lumii pagane, dinainte de venirea Mantuitorului. Si abia in a opta zi, in ziua cea sfanta a Domnului, s-au ivit zorile mantuirii care ne-a venit din ceruri.

Frati crestini,

Precum in zilele senine, mai inainte de a aparea maiestuos, ca si un imparat pe cerul albastru, soarele cel pamantesc, avem o intreaga gama de lumini ce se ivesc pe orizontul indepartat al rasaritului, putem spune ca la fel a fost si in cele ce au urmat dupa noaptea cea intunecoasa a necredintei pana ce a aparut Soarele cel vesnic si dumnezeiesc, Fiul lui Dumnezeu si ca Fiu al omului.

In acea adanca imparatie a intunericului, de nepatruns parca, la timpul apropierii zorilor crestinismului, a aparut mai intai: steaua diminetei; apoi geana diminetei si zorile zilei cu aurora cea placuta si plina de vestiri bune. Si in sfarsit, treptat, diferite tonuri de lumina de la acei nori mai putin intunecati, apoi cenusii, alburii si cu totul vaporosi, iar in cele din urma, inflacarati ca para focului ce se desfasoara ca si o mantie de purpura imparatesca, pe care s-o arunce pe spatele noului nascut, pe printul zilei, pe acel soare mare si rotat, care impins fiind de puteri suprafiresti, in clipa in care a aparut se si inalta ca si un stapanitor al cerului si al pamantului. Ei bine, fratilor, tot asa putem spune ca s-a intamplat si la Nasterea Domnului. Adica mai bine zis, mai inainte de a aparea in lume Mantuitorul, Soarele cel vesnic, Acela ce e creatorul nu numai al oamenilor, dar si urzitorul a toate cele vazute si nevazute.

Intr-adevar ca mai inainte de a se intrupa ca om Fiul lui Dumnezeu, omenirea toata a trait ca intr-o cumplita noapte sufleteasca. Un groaznic intuneric invaluia pe toti urmasii lui Adam! Si pentru a se vedea la ce orbire sufleteasca a dus acea noapte a indepartarii de Dumnezeu, nu voi pomeni decat de acele credinti religioase ale acelei omeniri de mult apuse. Astfel egiptenii, cu o vestita cultura si civilizatie, se inchinau la animale, ca la dumnezeii lor. Ei aveau drept zei: pisici, serpi, boi si alte vietati ca broaste si crocodili; iar indienii divinizau copacii. Acestia se uitau cu infrigurare la tremurul frunzelor, in vreme ce alte popoare socoteau drept dumnezei, apa, focul si alte alcatuiri ale firii. Dar ce sa mai vorbim de alte popoare, cand Grecii si Romanii au trecut prin aceleasi trepte si paduri intunecoase ca sa ajunga in cele din urma sa aiba drept zei, oameni plini de toate patimile si pacatele. Asa unii erau betivi, altii desfranati, hoti, ucigasi, rapitori si cu totul razbunatori.

Iata eu am ridicat numai putin cortina si atatea si atatea intunecimi si adancimi de intunecimi am putut vedea intr-o margina a vietii acelei lumi pagane, fara ca sa pomenesc de acele faradelegi ale moravurilor lor cu totul salbatice. De aceea, va si intreb, ce alt intuneric mai mare decat acesta voiti, in care orbii erau calauze altor orbi? Iata in ce noapte grozava a trait omenirea inainte de venirea Domnului nostru Iisus Hristos!

Dar mai mult ca oricare altul, a vazut aceasta cu durere parinteasca, Dumnezeu din ceruri. De aceea El a si hotarat trimiterea Fiului Sau, sa aduca lumina si caldura, har si adevar. Venirea Sa insa, trebuia pregatita pentru ca atuncea cand va aparea la orizontul istoriei ca Imparat al cerului, noi, luminati fiind intrucatva, sa stim pe cine avem sa primim. Si asa s-a si intamplat, caci ce altceva au fost patriarhii si proorocii, daca nu cei ce au pregatit sufleteste pe cei ce erau „in intuneric si-n umbra mortii”. Dar precum se spune in Sf. Evanghelie, toti acestia „nu erau lumina, ci fusesera trimisi ca sa marturiseasca de lumina” (Ioan I, 8).

Si pe masura ce timpul trecea si omenirea se apropia de venirea lui Hristos, la orizontul intunecat se si ivi steaua diminetii. Ei bine, fratilor, aparitia acestei stele nu a fost alta decat Nasterea Maicii Domnului. Pentru ca adesea in Sf. Scriptura, noi gasim aratata pe Fecioara Maria, ca pe o stea a mantuirii noastre. Iar in cele din urma, in Apocalipsa Sf. Ioan Evanghelistul, gasim scris, ca pe cerul credintei noastre, Fecioara Maria se arata avand pe capul ei o cununa de douasprezece stele. (vezi cap. XII).

Intr-adevar, fratilor, ca Fiul lui Dumnezeu, Imparatul Cerului si al pamantului, venind in lume si ca om, s-a nascut dintr-o Mama, ce i-a fost ca o aurora cereasca, prin care s-a ivit Soarele cel vesnic si pentru noi pamantenii. Si numai asa s-a ajuns ca noi oamenii sa ne bucuram acum, avand deasupra capetelor noastre o bolta cereasca de lumina, de adevar si de har.

Frati crestini,

Pentru ca Fecioara Maria sa ajunga sa fie „Maica Lumunii”, precum am grai, si precum ati auzit si la sfanta slujba din cantari si cetiri, s-a facut o indelungata pregatire prin patriarhi si prooroci, iar in cele din urma printr-o viata nepatata a parintilor ei. Si numai pentru nevinovatia si pentru rugaciunile lor au dobandit „o stalpare ca aceasta”, „dreptii si dumnezeiestii parinti Ioachim si Ana”.

Sfintii si dreptii Ioachim si Ana, parintii Fecioarei Maria, erau colaboratori din vechea si stralucita familie imparateasca a proorocului David. Ana e un nume ebraic, care, talmacit pe limba noastra, inseamna placuta (gratioasa). Dar odata cu aceasta, ceea ce tin sa arat, e ca viata Sf. Ana, ca si a Sf. Ioachim, era cu totul placuta nu numai lui Dumnezeu, dar si oamenilor. Acea nobleta de virtute si stralucire regala a stramosilor lor, era colierul nobletei lor ce stralucea parca si mai mult trecut fiind prin apa veacurilor de curata traire in Domnul a inaintasilor lor, generatie de generatie. Iar pentru a se vedea la ce crangatura de rudenii sfinte a

ajuns aceasta familie, nu am a pomeni decat de bunicul Fecioarei Maria, de acel vestit Mathan, care era in a douazeci si treia generatie de la Regele David si Solomon.

Acest Mathan care-si avea de sotie pe Maria din neamul lui Iuda, a avut ca fiu pe Iacov, tatal lui Iosif teslarul, si trei fete: pe Maria, pe Savi si pe Ana. Iar acestea la randul lor au avut fiecare cate o fiica celebra in istoria credintei noastre. Maria a nascut pe Salomi, acea vestita femeie sfanta dintre mironosite; iar Savi a nascut pe Elisabet, mama Sf. Ioan Botezatorul; si in sfarsit, Ana a nascut pe Nascatoarea de Dumnezeu. Asa ca Elisabet si Salomi sunt vere cu Nascatoarea de Dumnezeu.

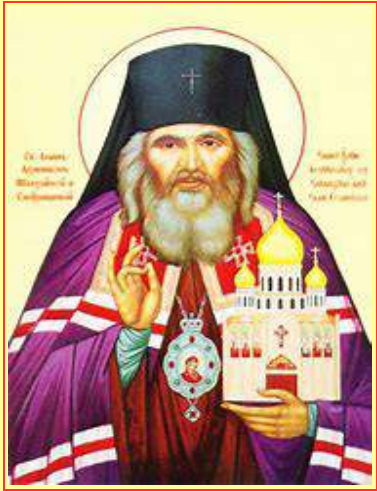
Desi slaviti si bogati, Ioachim si Ana nu aveau bucuria vietii in familia lor, caci nu se invrednicisera de darul de copii. De aceea nici darul lor nu era primit cu atata cinste la altarul lui Dumnezeu, fiind lipsiti de binecuvantarea cea cereasca a rodirii de prunci. Mahniti de aceasta, iar in cele din urma parasiti fiind si de puteri, si cu deznadejde in familia lor, pornira fiecare, dusi de arpile rugaciunii, in departari unul fata de altul. Sf. si Dreptul Ioachim se duse in munte, asa precum il sfatuise stramosul lui, proorocul David: „Ridica-te la munti, suflute al meu, de unde va veni ajutorul tau”. (Psalm 120). Iar Sf. Ana, merse in taina gradinii, pentru ca acolo, sa suspine glas de cerere catre bunul Dumnezeu. Si iata ca rugaciunea lor le-a fost implinita, caci ingerul Domnului, le vesti aceasta bucurie. Si asa ca si o floare a rugaciunii si a unei vietii sfinte, vedem implinindu-se nasterea Fecioarei Maria. Ea e un dar al lui Dumnezeu, dat unei familii alese, cum n-a fost alta pe pamant.

Dar in acelasi timp, ea e darul cel mare cu care Dumnezeu a invrednicit neamul omenesc. Caci ea va fi nu numai izvorul darului celui ceresc, Maica Domnului nostru Iisus Hristos, dar si Maica izbavitoare pe langa Fiul ei, pentru omenirea toata.

O, toate acestea, ce lectii minunate sunt pentru parintii crestini din toate veacurile! De vreti sa aveti copii care sa va fereasca pe voi si omenirea ce va inconjoara, cautati sa-i dobanditi cu viata curata si rugaciuni, iar apoi sa-i cresteti in frica de Dumnezeu, caci aceasta e izvorul a toata intelepciunea, ne spune Sf. Carte. Cautati sa-i apropiati voi de Domnul Hristos, caci El este izvor de adevarata bucurie, de lumina si de har.

Fie ca la acest inceput de an, sa punem si noi inceputul mantuirii noastre, si asa cu totii, fii ai luminii sa fim, slavind pe Tatal, pe Fiul si pe Sf. Duh. Amin.

Arhim. Dr. Vasile Vasilache

Predica la Înălțarea Sfintei Cruci

Crucea, care până la Hristos a fost unealtă de tortură, stârnind groază și silă, după moartea lui Hristos pe Cruce a devenit arma și semnul mântuirii noastre. Prin ea, Hristos l-a sfârâmat pe diavol, de pe ea S-a coborât la iad și, slobozindu-i de acolo pe cei ce se chinuiau, i-a adus în împărăția Cerească. Imaginea Crucii este înfricoșătoare pentru demoni și, ca semn al lui Hristos, este cinstită de creștini.

Domnul i-a arătat-o pe cer împăratului Constantin, aflat în drum spre Roma, să se lupte cu tiranul care pusese mâna pe putere; făurindu-și un stindard în formă de cruce, împăratul Constantin a reușit o victorie deplină. Fiind ajutat prin Crucea Domnului, împăratul a rugat-o pe mama sa, împărăteasa Elena, să caute Crucea de-viață-făcătoare; și Cuvioasa Elena, îndreptându-se spre Ierusalim, după multe căutări, o găsi.

Multe vindecări și alte minuni s-au făcut și se fac atât prin Crucea Domnului, cât și prin imaginea ei. Prin ea, Domnul păzește poporul Său de toți vrăjmașii văzuți și nevăzuți. Biserica Ortodoxă prăznuiește cu multă solemnitate aflarea Sfintei Crucii, amintindu-și totodată și arătarea Crucii pe cer împăratului Constantin. În această zi și în alte zile închinare Sfintei Crucii noi ne rugăm lui Dumnezeu să-Și reverse milostivirile nu numai unor persoane în parte, ci și întregii creștinătăți, întregii Biserici. Foarte sugestiv vorbește despre aceasta troparul Sfintei Crucii, alcătuit în secolul al VIII-lea, când prietenul Cuviosului Ioan Damaschin, Sfântul Cosma, episcopul Maiumei, a scris

toată rânduiala slujbei Înălțării Sfintei Crucii. „Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvântează moștenirea Ta, biruină (binecredincioșilor) împărați asupra celor potrivnici dăruiește și cu Crucea Ta păzește pe poporul Tău.”

Începutul acestei rugăciuni este preluat din Psalmul 27. În Vechiul Testament, prin cuvântul „popor” se înțelegeau numai mărturisitorii credinței adevărate, oamenii cei credincioși lui Dumnezeu. „Moștenirea” era tot ce îi aparține de fapt lui Dumnezeu, era avuția lui Dumnezeu, așa cum este Biserica lui Hristos în Noul Testament. Rugându-ne pentru mântuirea poporului lui Dumnezeu (a creștinilor) atât de muncile veșnice, cât și de nenorocirile pământești, noi ne rugăm Domnului să binecuvânteze, să trimită harul Său și darurile Sale întregii Biserici și să o întărească launtric.

Rugăciunea de a da „biruință împăraților”, marilor țitori ai lumii acesteia, are ca punct de pornire Psalmul 143, stihul al 10-lea și amintește de biruințele repurtate de regele David, prin puterea lui Dumnezeu și, de asemenea, de victoriile dăruite împăratului Constantin prin Crucea Domnului. Această arătare a Crucii i-a făcut pe împărații care până atunci îi prigoneau pe creștini să devină apărătorii Bisericii de vrăjmașii cei din afară, de „episcopii din afară”, după formula Sfântului împărat Constantin.

Biserica, întărită pe dinăuntru de harul lui Dumnezeu și îngrădită pe dinafară, este pentru creștinii ortodocși „cetatea lui Dumnezeu”, lăcașul dumnezeiesc, de unde pornește calea spre Ierusalimul ceresc. Felurite nenorociri au zguduit lumea, au dispărut popoare, au pierit orașe și state întregi, dar prigonita și chiar sfâșiata pe dinăuntru Biserica stă neclintită, căci porțile iadului nu o vor birui.

Astăzi, când strădaniile conducătorilor lumesci de a stabili ordine pe pământ rămân neroditoare, singura armă de nădejde a lumii rămâne aceea despre care cântă Biserica: „Crucea este apărătoarea întregii lumi, Crucea este înfrumusețarea Bisericii, Crucea este puterea împăraților, Crucea este întărirea credincioșilor, Crucea este slava îngerilor și rana demonilor”.

Sfântul Ioan Maximovici

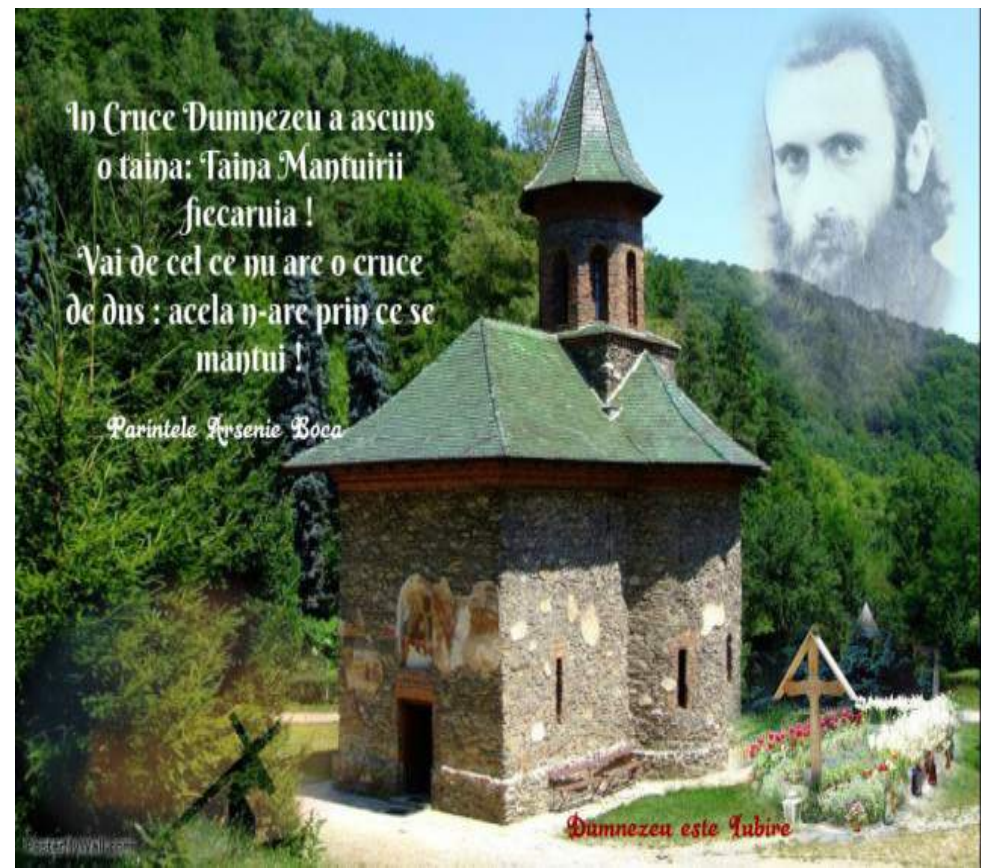
Cuvantul Parintelui Arsenie Boca la Ziua Crucii

O! Într-una din cântările Bisericii, alcătuită după Psalmii lui David, preamărim pe Dumnezeu în cuvintele: “Sfânt este Domnul Dumnezeu nostru; înălțați pe Domnul Dumnezeu nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este”. O altă cântare bisericească, preamărind crucea zice: “Acum vedem așternutul unde au stătut picioarele Tale Stăpâne...” Astăzi cu adevărat cuvântul cel de Dumnezeu grăitor al lui David a luat sfârșit, că iată arătat ne închinăm și așternutului preacuratelor Tale picioare.

Deci până la răstignirea Domnului pe cruce, crucea era lemnul morții celei mai de ocară. Prin Sfintele Sale patimi, Iisus a schimbat ocară în slavă, încât Apostolul Pavel nu găsea alt cuvânt în care să se laude decât în Crucea Domnului, muștrând pe cei ce sunt vrăjmașii crucii.

Deci lemnul crucii a fost prevestit prin prooroci, prin Moise și prin David. Prin proorocul David ne poruncește să ne închinăm Crucii, așternutului picioarelor Lui, că sfânt este.

Oare de ce zice despre Cruce că e așternut numai al picioarelor Lui? – Fiindcă Iisus S-a răstignit pe Cruce nu cu ființa Sa dumnezeiască, ci cu firea omenească, Adam cel nou, ceea ce în graiul profetului e tot una cu picioarele Lui Dumnezeu.

Să lămurim ceva și din înțelesul crucii ca suferință.

Suferința, necazurile, încercările sunt cea mai necunoscută cruce, deși fiecare are de dus câte una. Mai toți se roagă lui Dumnezeu să-i scape de cruce. Nu e bine așa. E semn că oamenii nu-i cunosc rostul și nu-i cunosc pe sfinți. Iată de pildă ce spune Marcu Ascetul, că prin aceasta se cunoaște dacă o are cineva, dacă primește cu bucurie necazurile. Tot acest sfânt ne spune despre crucea încercărilor, că pentru trei pricini vin asupra noastră:

1. ca pedeapsă pentru păcatele făcute (“pedeapsă” în graiul bătrânilor înseamnă învățare de minte);
2. pentru ferirea de cele ce altfel le-am face; și
3. pentru întărirea virtuții. “Să nu spui că se poate câștiga virtutea fără neazuri: căci virtutea necercată în neazuri nu e întărită!” (Filocalia I, p. 236.66).

Cea mai grea încercare a vieții e neazul morții. Cum stăm față de o asemenea încercare? Ar trebui să stăm și mai liniștiți ca față de cruce; fiindcă Mântuitorul prin moartea Sa, a schimbat nu numai rostul crucii din ocară în slavă, ci a schimbat și rostul morții și l-a făcut bun. Până la Iisus moartea era o pedeapsă dată firii omenești, plată a păcatului. De la înfrângerea morții, prin învierea Omului nou, moartea cea mai grea încercare a vieții acesteia, s-a schimbat în moarte a păcatului și a izbăvirii firii omenești. Așa ne învață Sf. Maxim Mărturisitorul.

Iată de ce prăznuind Crucea vorbim de înviere și a morții omorâre.

Acestea sunt cunoștințe duhovnicești care dau curaj vieții acesteia, îi dau înțeleș și o liniște cu atât mai mare cu cât e mai învolburată marea societății omenești.

Iată pe ce temelie stăm, în praznicul Înălțării, când zicem: “Crucei Tale ne închinăm Stăpâne și sfântă Învierea Ta o lăudăm și o mărim!” ...

Sâmbăta, 14 septembrie 1949, Ziua Crucii

Daca nu iertam, nu ni se iarta

Cand ne rugam, cerem iertare lui Dumnezeu pentru multele noastre caderi. Din pacate, se intampla uneori sa nu ne ridicam de la rugaciune ca fii ai lui Dumnezeu, ca persoane care am fost iertate si care trebuie sa ierte. In parabola datornicului nemilosiv, ni se descopera cat de mult ne iubeste Dumnezeu si cat de putin ii iubim pe semenii. In pilda amintita, Dumnezeu ii iarta unui om o datorie foarte mare, iar omul iertat nu-i poate trece cu vederea unui frate o datorie foarte mica. Acest lucru arata duplicitatea noastra: in fata lui Dumnezeu cerem iertare, iar in fata semenilor devenim judecatori. Pierdem din vedere ca pe oameni trebuie sa-i primim si sa-i iertam asa cum o face Dumnezeu cu noi. Daca ne aratam neiertatori fata de semenii, e semn ca iubirea lui Dumnezeu nu a patruns in fiinta noastra.

Uitam ca daca nu iertam, nu ni se iarta. In Scriptura se spune clar: "Daca veti ierta oamenilor greselile lor, si voua vi se vor ierta greselile voastre". Asadar, cine nu iarta, nu iubeste. Iar cel care nu-si iubeste semenii, nu-l poate iubi cu adevarat pe Dumnezeu. Daca am fi cu luare aminte, am cunoaste ca acolo unde lipseste iubirea, este prezenta ura. Iar ura apare si din cauza indreptarii noastre, a gandului ca ceilalti ne-au gresit si ca ei ar trebui sa ne ceara iertare. Pentru a intelege mai bine acest lucru, voi reda o pilda din Pateric:

"Un frate oarecare avea scarba asupra altui frate. Iar acela, intelegand cum ca cutare frate are scarba asupra lui, a mers la dansul, vrand sa i se smereasca, sa-si ceara iertare si sa se impace cu dansul. Batand el la usa fratelui, acela n-a vrut sa-i deschida si sa-l primeasca. Acesta, daca

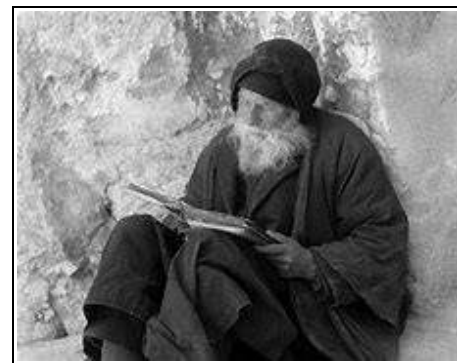

a vazut ca nu-i deschide, s-a scarbit si el. Si mergand la un batran i-a spus, jeluindu-se, cum ca are scarba asupra unui frate si a mers la dansul sa-si ceara iertare si sa se impace cu dansul si nu l-a primit, nici nu i-a deschis usa. Batranul i-a zis: «Cauta fiule, si-ti ia seama, ca poate ai vreun gand in inima ta, cum ca tu nu esti cu nimic vinovat, nici nu i-ai facut lui nici un rau, ci el a facut rau si el este vinovat! Astfel, pe tine insuti te indreptezi, iar pe el il invinovatesti. Pentru aceea nu-i da Dumnezeu lui indemnare sa-ti deschida si sa te primeasca, pentru ca nu cu adevarata pocainta mergi la dansul, ci cu fatarie. Mergi si pune in inima ta, cum ca tu ai gresit si tu esti vinovat, iar pe dansul sa-l indreptezi. Si asa Dumnezeu ii va da lui indreptare si umilinta sa se smereasca si sa se impace cu tine» (...). Auzind fratele, s-a umilit eu inima si fagaduindu-se ca va face dupa cuvantul batranului, s-a dus iarasi smerit la acel frate care avea scarba asupra lui, sa se roage sa-l ierte. Batand la usa chiliei, indata a auzit acela si i-a deschis. Dar mai inainte sa se inchine el si sa-si ceara iertare, acela s-a inchinat lui cu smerenie zicand: «Iarta-ma, frate, ca te-am scarbit!» Si asa, cu dragoste si din tot sufletul sarutandu-se unul cu altul, s-a facut mare bucurie intre dansii".

Retineti ca nimeni nu se poate mantui daca nu i se iarta pacatele, iar aceasta iertare tine de iertarea pe care noi suntem datori sa o daruim semenilor. Sigur ca iertarea nu este usoara, dar cu ajutorul lui Dumnezeu putem raspunde la ura cu iubire.

Adrian Cocosila

„Cand te rogi, intra in camera ta” (Mt 6,6)

Pentru mulți creștini astăzi „rugăciunea” nu mai înseamnă decât participarea la un cult divin sau la o meditație publică. Rugăciunea personală a dispărut, sau a făcut loc diverselor forme de „meditații”. Pentru omul biblic, ca și pentru Părinți, era ceva de la sine înțeles nu numai faptul de a participa regulat și la momentele stabilite la rugăciunea comună a tuturor credincioșilor, ci, dincolo de aceasta, și faptul de a se retrage la fel de regulat pentru rugăciunea personală.

Astfel, despre Domnul nostru Iisus Hristos, în a Cărei viață pământească creștinii au văzut în toate timpurile un model dătător de direcție și de orientare, auzim că participa regulat la celebrarea sabatului în sinagogile Palestinei, precum și faptul că încă de mic copil a participat la pelerinajul la Ierusalim de marile sărbători. O atitudine asemănătoare trebuie să fi avut pe atunci orice evreu evlavios. Dar ceea ce pare să-i fi impresionat îndeosebi pe ucenicii Săi, astfel că ei ne-au relatat despre aceasta de mai multe ori, a fost rugăciunea Sa cu totul personală.

Hristos avea în mod evident obiceiul de a se ruga regulat „deosebi”, respectiv singur. Pentru această convorbire cu totul personală cu Tatăl Său Ceresc, El se retrăgea de preferință „în locuri pustii” sau „singur pe un munte”. Când voia să se roage, El se retrăgea și dintre mulțimile la care se știa totuși trimis, și chiar dintre ucenicii Săi, care îl însoțeau de altfel în mod statornic. Chiar și în grădina Ghetsimani, unde i-a luat totuși cu Sine, El i-a lăsat în urmă pe ucenicii Săi cei mai apropiați, pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zevedei, și s-a îndepărtat de ei „ca la o aruncătură de piatră” - adică în afara distanței de unde putea fi auzit - pentru a-și preda cu totul singur voinței Tatălui inima Sa înfricoșată până la moarte.

Iar ceea ce a făcut El însuși vreme de o viață i-a învățat în mod expres să facă și pe ucenicii Săi. Împotriva unui obicei pios larg răspândit în epocă, acela de a rămâne în locurile publice și în colțurile străzilor atunci când semnalul goarnei anunța începutul jertfei de dimineață și de seară la Templu, Hristos poruncea retragerea la rugăciune în „cămara” cea mai ascunsă a casei, acolo unde numai „Tatăl ascuns” poate vedea și auzi.

Apostolii și, după ei, sfinții Părinți au făcut la fel. Ii vedem pe Petru și pe Ioan urcându-se la Templu „la ceasul al nouălea al rugăciunii”, vedem și întreaga comunitate primară „stăruind într-un suflet în rugăciune”, precum îl vedem și pe Petru singur „urcând la ceasul al șaselea pe acoperiș să se roage”. După cum se vede, ne putem ruga în orice loc în care ne-am afla. Însă atunci când vrem să ne dedicăm rugăciunii personale, putem căuta un loc potrivit pentru aceasta. Petru se afla în călătorie și de aceea, pentru a fi singur, i-a rămas doar alegerea acoperișului plat al casei în care era oaspete.

Intr-o epocă în care pentru un creștin a se ruga zilnic era încă un lucru de la sine înțeles, Părinții se ocupă și de chestiunea locului potrivit pentru această rugăciune personală.

Despre locul [rugăciunii] trebuie știut că, atunci când ne rugăm corect, orice loc este potrivit pentru rugăciune. Fiindcă „în orice loc”, zice Domnul, „îmi veți aduce tămâiere drept jertfa” și: „Vreau ca oamenii să se roage în orice loc”.

Pentru ca fiecare să-și poată aduce rugăciunile sale în liniște și fără distragere, există și o prescripție ca fiecare să își aleagă în casa sa locul cel mai sfânt și [acolo]... să se roage.

Primii creștini - și de asemenea și primii monahi ai pustiei Egiptului - rezervau în fapt, atunci când era cu putință, un anumit spațiu al casei lor, de obicei liniștit și orientat într-un anumit mod, pentru a-și aduce acolo rugăciunile private. Camerele de rugăciune sau „oratoriile” primilor Părinți ai pustiei Egiptului degajate de câteva decenii din nisipul pustiei pot fi recunoscute deci ca atare. Asta firește nu îi împiedica pe creștini, continuă Origen, să se roage de preferință și acolo unde credincioșii se adună, cum e și firească, întrucât [acolo] lângă mulțimile credincioșilor stau atât puterile îngerești, cât și „tăria Domnului nostru” și Mântuitorului însuși, apoi și duhurile sfinților și, după cum cred, și cele ale celor deja adormiți, ba chiar ale celor ce sunt încă în viață, chiar dacă modul în care sunt de față aceștia nu poate fi redat ușor.

Această splendidă mărturie în favoarea unei puternice și vii conștiințe a ceea ce numim „comuniunea sfinților”, pe care numai

cu dificultate o mai putem experia, provine dintr-o epocă în care creștinii, ca o comunitate de credință persecutată, nu aveau voie încă să construiască „biserici” propriu-zise și de aceea, trebuiau, să se adune în sălile unor case mai mari.

Părinții aveau foarte la inimă avertismentul lui Hristos față de orice etalare publică a evlaviei proprii, adică față de „fățarnicie”, acel viciu subtil tocmai al celor „evlavioși”.

Rugăciunea în piețe duce la căutarea slavei deșarte, dar cel ce luptă cu aceasta se roagă în cămara sa.

Știm din multe relatări că Părinții pustiei își dădeau întreaga osteneală pentru a-și exercita lucrarea ascetică - inclusiv rugăciunea lor - în ascuns în toate împrejurările. Exemplul lui Hristos și al unor Părinți ne dă de înțeles că aici nu era vorba numai de evitarea păcatului deșertăciunii. Rugăciunea este în ființa ei cea mai profundă un „dialog al minții cu Dumnezeu”, în care prezența altora poate duce la împrăștiere.

A zis avva Marcu avvei Arsenie: „De ce fugi de noi?” Atunci bătrânul i-a zis: „Dumnezeu știe că eu vă iubesc. Însă eu nu pot să fiu cu Dumnezeu și [în același timp] cu oamenii. Sus miile [zecile de mii] de îngeri au [numai] o singură voință, oamenii însă au multe voințe. -Nu pot să-l las pe Dumnezeu și să mă duc la oameni.”

Totuși pericolul împrăștierii prin prezența altora, la care trebuie să luăm seama și în rugăciunea comunitară, nu este încă motivația ultimă a dorinței de singurătate a adevăratului rugător. În faptul de „a fi împreună cu Dumnezeu” de care vorbește Arsenie, între Creator și creatura Lui se petrec lucruri care în esență nu sunt menite unor ochi și urechi străine.

Un frate s-a dus la chilia avvei Arsenie în Sket.

A privit pe fereastră și l-a văzut pe bătrân cu totul ca în foc. Fratele însă era vrednic să vadă aceasta. Și după ce a bătut la ușă, bătrânul a ieșit afară și l-a văzut pe frate înfricoșat și i-a zis: „Bați de multă vreme? N-ai văzut ceva?” Iar el a răspuns: „Nu.” Și după ce a vorbit cu el, l-a slobozit.

Această tainică „rugăciune de foc” ne este cunoscută și de la alți Părinți; vorbește de ea Evagrie, la fel și Ioan Cassian. Timpul acestei rugăciuni este mai cu seamă noaptea, a cărei obscuritate sustrage lumea vizibilă ochilor noștri; locul ei este „pustia” adâncă, „muntele înalt” care ne separă de toate, iar acolo unde acestea nu sunt accesibile, „cămara” ascunsă.

Ieroschimonah Gabriel Bunge

La Dumnezeu trebuie sa fie un sens, chiar daca nu-l sesizam

O întrebare care tulbură adesea conștiința noastră creștină, și pe care ne-o punem toți: De ce bolile? De ce infirmitățile? De ce unii se nasc cu boli și cu infirmități? Cinstit vorbind, toți ne punem astfel de întrebări. Și nu toți știm să răspundem. Nu întotdeauna se poate răspunde. Dar există un răspuns?

Fie și numai indirect, există. Chiar la întrebările la care nu putem răspunde, răspundem cu credința că toate cele ce se întâmplă în lume au sens. Dumnezeu este un Dumnezeu logic, un Dumnezeu al sensului, nu al nonsensului, nu al arbitrajului. Chiar dacă nu pătrundem noi sensul unui lucru, avem credința că în toate există o logică a lui Dumnezeu. Fără această credință am fi dezarmați și dezorientați cu desăvârșire.

Credința ne dă speranța într-un sens și ne înarmează cu seninătate și cu răbdare, chiar și în cele mai deconcertante cazuri. Găsim, în temeiul acestei credințe, și unele explicații, chiar dacă, luate la un examen mai adânc, mai ascund încă multe taine și mai rămân multe întrebări fără răspuns. Pe toate însă le înghite marele răspuns: La Dumnezeu trebuie să fie un sens, chiar dacă nu-l sesizăm noi! Dacă există Dumnezeu, totul are sens!

Altfel nu se poate. Minte noastră refuză arbitrariul și absurdul, iar Dumnezeu ne-a învățat cu rânduiala și cu logica. Putem gândi, spre exemplu, că Dumnezeu lasă să se nască infirmii, ca să lumineze mințile noastre, ca prin comparație să ne dăm seama de ce bunuri avem noi parte și pe care nu știm să le prețuim întotdeauna. Să ne imaginăm: cât preț au picioarele la un om născut fără picioare sau căruia i s-au amputat picioarele? Și cât le prețuim noi? Câți suntem mulțumitori pentru ele?

E drept, atunci când gândim în felul acesta, căutând o justificare, ne vine un alt gând: cum să admitem o asemenea nedreaptă asprime, cu unii, a lui Dumnezeu, ca să facă dintr-înșii instrumente pentru luminarea altora?

Nu știm întotdeauna cum își motivează Dumnezeu actele Sale... Explică aceasta totul? Evident că nu! Dar acesta nu e un

motiv să ne revoltăm sau să ne pierdem credința. Ce știm, de pildă, despre taina ființei vii, despre simțuri, despre inteligență, despre iubire, despre ură, despre stele? Tainele vin să ne întărească credința, nu să ne-o scadă. Tainele, nerăspunsurile ne descoperă că Altcineva răspunde de noi. Că de-am fi noi autorii lumii, le-am ști noi pe toate! Să luăm exemplul marilor savanți pe care tainele pe care nu le pot pătrunde îi apropie de Dumnezeu. Iată ce scria Einstein: „Să știi că există cu adevărat ceva de nepătruns pentru noi, care se manifestă ca o înțelepciune supremă și ca o frumusețe neasemuită, pe care mijloacele noastre modeste le pot percepe numai în cele mai primitive forate - această cunoaștere, acest sentiment se află în centrul adevăratei religiozități. În acest sens aparțin categoriei oamenilor profund religioși” (What I believe, 1930). Un astronom de mare notorietate, pe care l-am cunoscut personal, Cari Sagan, scrie tot atât de frumos: „Când te confrunți cu asemenea mistere profunde, cred că este înțelept să simți o anume smerenie” (Creierul lui Broca, București, 1989, p. 414). Sunt, așadar, întrebări la care putem răspunde parțial, dar și atunci când nu putem răspunde deloc trebuie să știm că toate se înscriu într-o ordine a lui Dumnezeu, care este în mod sigur bine justificată din punctul Său de vedere.

Mitropolit Antonie Plamadeala

**Biserica Sfântul Nicolae
și Sfântul Gheorghe**
45-3 48 Ave, Woodside, New York, 11377

Preot Paroh: Marius Dumitrescu
Tel. 917 592 2571

PROGRAMUL LITURGIC PENTRU LUNA SEPTEMBRIE

Miercuri 1 Septembrie :

Utrenie si Sfânta Liturghie ..... 8.00 AM

Vineri 3 Septembrie :

Acatistul Maicii Domnului ..... 6.00 PM

Sambata 4 Septembrie :

Sfânta Liturghie si Parastas ..... 9.00 AM

Duminica 5 Septembrie :

Utrenie si Sfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Marti 7 Septembrie :

Vecernie si Litie ..... 6.00 PM

Miercuri 8 Septembrie : **NASTEREA MAICII DOMNULUI**

Utrenie si Sfânta Liturghie ..... 8.00 AM

Vineri 10 Septembrie :

Acatistul Maicii Domnului ..... 6.00 PM

Sambata 11 Septembrie :

Sfânta Liturghie si Parastas ..... 9.00 AM

Duminica 12 Septembrie :

Utrenie si Sfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Luni 13 Septembrie :

Vecernie si Litie ..... 6.00 PM

Marti 14 Septembrie : **INALTAREA SFINTEI CRUCI**

Utrenie si Sfânta Liturghie ..... 8.00 AM

Vineri 17 Septembrie :

Acatistul Maicii Domnului ..... 6.00 PM

Sambata 18 Septembrie :

Sfânta Liturghie si Parastas ..... 9.00 AM

Duminica 19 Septembrie :

Utrenie si Sfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Concert Corul Patriarhiei Romane **TRONOS** ..... 12 PM

GRUPUL PSALTIC «TRONOS»
Biserica Sf. Ier. Nicolae și Sf. M. Mc. Gheorghe ~ Woodside, NY

duminică, 19 septembrie
8:00am – Utrenia
9:45am – Sf. Liturghie
12:00pm – Concert

4504 48th Ave, Woodside, NY 11377

Miercuri 22 Septembrie :

Acatistul Sfantului Nicolae ..... 6.00 PM

Vineri 24 Septembrie :

TAINA SFANTULUI MASLU ..... 6.00 PM

Sambata 25 Septembrie :

Sfânta Liturghie si Parastas ..... 9.00 AM

Duminica 26 Septembrie :

Utrenie si Sfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Miercuri 29 Septembrie :

Acatistul Sfantului Gheorghe ..... 6.00 PM

